

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

39. An si proprius Sacerdos injustè neget licentiam alteri confitendi
peccata, confessio facta alteri sit valida; quia sic jure petita, videtur ipso
jure concessa; vel si alius non adest, & subditus ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76393](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76393)

RESOL. XXXIX.

An si proprius Sacerdos injustè neget licentiam alteri confitendi peccata, confessio facta alteri sit valida; quia sic jure petita, videtur ipso jure concessa; vel si alius non adest, & subditus cum proprio Parocho sine periculo salutis, vel sane, confiteri non potest; possit in tali casu se gerere tanquam copiam non habens Confessarij; & sic in Paschate non frangere preceptum, si non confiteatur; & eliciendo actum contritionis poterit Sacramentum Eucharistia sumere?

Et deducitur, quod ipso jure confetur concessa licentia, quando professus impunè transit in strictiorem Religionem, petita à Prelato licentia, quam ille injustè negat, & quando Episcopo Regularibus legitime, & dignè presentatis negat injustè licentiam audiendi confessiones. Ex part. 3. tractat. 4. Refol. 79.

Sup. hoc supra ex Ref. 31. lege doctrinam §. sed hinc, & seq.

§. 1. P Onamus exemplum. Subditus cum proprio Parocho sine periculo salutis, & fame confiteri non potest, v.g. concubina, &c. an si ipse denegat licentiam alteri confitendi, possit hoc non obstante cum alio Sacerdote confiteri? Negativè respondet Layman in Theolog. moral. lib. 5. tract. 6. c. 13. num. 3. adducens sex argumenta, & citans pro hac sententia Alensem, Sotum, Medinam, Philarchum, Llamas, Suarez, Navarrum, & alios, & hanc sententiam novissimè docet Villalobos in summ. tom. 1. tract. 9. difficult. 49. num. 14. ubi sic ait: [Si se diessè caso en que fuessè peligruso confessarse con el proprio Sacerdote, ò porque descubre las confessiones, ò porque sollicita à mal, respondo le pida licencia para confessarse con otro, ò recurra al superior, y si no puede hazer lo uno, ni lo otro, ha se de juzgar, como si no tuviesse copia del Confessor, porque la malicia del Confessor no da jurisdiccion al otro parochio le absolva. Lo mismo es quando el Prelado niega injustamente la licencia para ser absuelto.] Ita ille, in cap. omnis utriusque sexus, sic habetur. Si quis autem alieno Sacerdoti voluerit justa de causa sua confiteri peccata, licentiam prius postulet, & obtineat, cum aliter ipse illum non possit absolvere.

Sup. hoc in tom. 7. tr. 1. Ref. 109. & 110. & in tom. 4. tr. 8. ex Ref. 43. §. Vnde, & infra ex Ref. 160. §. 1. ad medium, & vers. Qui postea, n. 28. & seq.

2. Sed his non obstantibus, affirmativam sententiam tuetur Paludanus in 4. dist. 17. qu. 3. art. 3. cas. 1. Major. q. 2. col. 6. Richardus art. 3. q. 6. Adrianus in 4. de confess. q. 5. dub. 3. Sylvester ver. confessor. 1. q. 6. Toletus lib. 3. capit. 13. & Henriquez lib. 6. cap. 13. num. 4. ubi sic asserit: Quidam non sine ratione addunt, esse licitum in quibusdam casibus confiteri alieno Sacerdote, quando proprius pastor præsens petitam ad id licentiam injustè negat; quia sic jure petita, videtur ipso jure concessa, & defectum Parochi negantis supplet ipso jure Episcopus, defectum verò Prælati Regularis supplet Generalis Regularium, aut certè utrumque ipso jure, aut ex præsumpta voluntate supplet Summus Pontifex. Sic ipso jure censetur concessa licentia, quando professus impunè transit in strictiorem religionem petita à Prelato licentia, quam ille injustè negat, & quando Episcopus Regularibus legitime, & dignè presentatis negat injustè licentiam audiendi confessiones, supplet Papa, & jurisdictionem confert prædictis Confessariis. Ita Henriquez.

Sup. hoc lege supra ex Ref. 24. §. Quæro secundum, usque ad §. Quæro octavo, & in aliis Ref. & §§. assignatis in §. Et hanc præterita Ref.

3. Cum igitur utraque opinio ex supradictis sit probabilis, penitens in tali casu, vel secundum

primam sententiam potest se gerere, tanquam copiam non habens Confessarij, & sic in Paschate non frangeret preceptum, si non confiteretur, & eliciendo actum contritionis, poterit sacram Eucharistiam sumere: vel secundum alteram sententiam potest confiteri alieno Sacerdote, quæ omnia valde notanda sunt.

RESOL. XL.

An Parochus, qui residet in sua Parochia, sed non per se ipsum, sed per alios ministrat Sacramentum Penitentia, & Eucharistia, &c. peccet mortaliter, & teneatur fructus restituere?

Et notatur, quod habitatio Parochi, ut declarat sacra Cardinalium Congregatio, debet esse prope Parochiam, id est ad modicam quantitatem. Ex part. 3. tract. 4. Ref. 155. alias 156.

§. 1. I Ege cum attentione hanc resolutionem à Parocho, & cave ne in hora mortis illa te tangat. Dico igitur, quòd Parochus non dicitur vere & juxta mentem Concilij Tridentini sess. 7. capit. 3. & sess. 23. cap. 1. residere ob solam habitationem in loco beneficij; nam residere cum effectu accipiendum est; nempe officium suum personaliter exercere, & non solum in sua Parochia esse præsentem, & cetera substituto suo committendo. Debent igitur Parochi illis Sacramentis ministrandis opem dare, quæ ex æquitate ministrari ab eis possint, non tamen tenentur noctu administrare, nisi nominatim & instanter desiderentur. Et ita communiter docent Doctores, & inter illos præcipue Johannes Sancierus, qui omnino à Parochis videndus est in selectis, disp. 47. per tot. vide etiam Valquez usus de Pontificis. cap. 4. §. 2. dub. in fine, & art. 2. n. 181. Emanuelem Sa ver. residentia, n. ... Ugolinum ubi infra, num. 2. & alios quos citat Sancierus loco citato.

2. Sed difficultas est, an Parochus, qui per seipsum Sacramenta non ministrat, sed per substitutos, non solum peccet mortaliter, ut dictum est, sed etiam teneatur ad restitutionem fructuum. Negativè respondet Garfias de beneficiis, tom. 1. part. 3. cap. 2. num. 53. ubi sic asserit, Parochus qui residet in Parochiali, non tamen per se exercet, & administrat Sacramenta, non videtur teneri ad restitutionem fructuum; nam Concilium solum ponit hanc penam amissionis fructuum contra absentes, & non residentes; iste verò non potest dici abesse, & non residere, quamvis officium suum non exerceat, & penæ non sunt extendenda, maxime impositæ ipso jure, sicut etiam qui male facit suum officium, Parochus, seu Episcopus, non ideo amittit fructus ipso jure. Ita Garfias.

3. Sed adversus illum insurgit Joannes Sancierus, ubi supra in selectis, disp. 47. num. 4. ita ait: Censeo fructus nequaquam acquiri Parocho, non ministranti, quantumvis materialiter residenti. Si enim non residere pro eodem accipit Concilium, quod non servire, & pena sit imposita non residenti, sit ad restitutionem fructuum teneri Parochum, si non ministrat; sed quam ratione præfens, & quisquam magis absens se habet his Parochianis? Imò nihil prodest Parochi præsentia ministerio destituta, cum potius offendat, ut rectè notavit Sotus de just. lib. 10. q. 1. Graffius tom. 1. confessorian, lib. 3. conf. unico, de Clericis, non resident. num. 7. & idem est inutiliter adesse, quod abesse, nec